

בבית המשפט העליון

רע"פ 8253/18

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: שלמה ינאי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בע"פ 43163-05-18 מיום 21.10.2018 שניתן על ידי כב' השופטים ד' מ' מרום, ע' נ' נאוי ו-נ' בכור

המבקש: בעצמו

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז (השופטים ד' מ' מרום, ע' נ' נאוי ו-נ' בכור) בע"פ 43163-05-18 מיום 21.10.2018 שדחה את ערעורו על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה (השופטת א' ס' חיימוביץ) בת"פ 16-09-45960 מיום 7.6.2018 ומיום 24.4.2018.

2. המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 11.9.2016 בשעה 11:30 או בסמוך לכך, בעיצומו של הליך גישור בבית הדין הרבני הגדול בירושלים, איים המבקש על גרושתו ועורך דינה תוך שהוא מנבל את פיו בגסויות ואיומים כלפי השופט שדן בעניינו בבית המשפט לענייני משפחה.

4. בהכרעת דינו, בחן בית משפט השלום את עדויות המתלוננים – גרושתו של המבקש ועורך דינה – אותן מצא מהימנות, וכן את גרסת המבקש לפיה עזב את אולם

הדיונים בכעס "משהבין שלא יסתייע בידו לסיים עניינו בבית הדין הרבני" ויהא עליו לשוב לדיון בפני השופט אליו כווננו התבטאויותיו ואימויו. בגרסה זו, קבע בית משפט השלום, יש כדי לחזק את דברי המתלוננים ואת האמור בכתב האישום.

כמו כן, קבע בית משפט השלום כי למרות שלא נגבתה עדות מהדיין אשר נכח באירוע, וזאת בעקבות מחדל חקירתו, אין בכך כדי לסייע למבקש. נקבע, כי אין במחדל זה לכדו כדי להביא לזיכוי של המבקש, שכן די בראיות שהובאו להוכחת אשמתו בביצוע העבירה.

בהתייחס לכך ציין בית משפט השלום כי בידי כל אחד מהצדדים היתה אפשרות לבקש לזמן לעדות את הדיין שנכח באירוע, ואולם הם בחרו שלא לעשות כן.

5. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום על חשיבות ההגנה על הערכים המוגנים הרלוונטיים. כן עמד בית משפט השלום על החומרה שבעבירת האיומים בפרט במקרים כבענייננו.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה קבע בית משפט השלום כי יש לייחס חומרה מיוחדת לאיומי המבקש: להיותם "קונקרטיים וחמורים"; להשמעתם בתוך כותלי בית הדין ואף בנוכחות הדיין המגשר בתיק; וכן להיותם מכוונים כלפי שופט – וזאת למרות שהדברים לא הושמעו ישירות בפניו.

לבסוף, ולאחר בחינת מדיניות הענישה הנוהגת, בית משפט השלום בחן את נסיבותיו האישיות של המבקש, ובכללן את מצבו הרפואי והעובדה כי המבקש צירף מספר תיקים בעבירות שבוצעו טרם העבירה בתיק זה. מנגד שקל בית משפט השלום לחומרא את הרשעותיו הקודמות.

לנוכח האמור, השית בית משפט השלום על המבקש עונש של 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות; 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירת אלימות מסוג עוון למשך 3 שנים; וכן קנס בסך 4,000 ש"ח או 20 ימי מאסר תמורתו.

6. המבקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין לבית המשפט המחוזי. בערעורו המבקש מיקד את טיעונו בקיומו של "קושי ראייתי משמעותי" בהוכחת אשמתו, שנוצר בעקבות מחדלי החקירה. לשיטתו, שגה בית משפט השלום עת נימק את הכרעת הדין על בסיס מהימנות העדים, שכן חקירת הדיין היתה מובילה לזיכוי.

בהתייחס לגזר הדין טען המבקש כי בית משפט השלום לא נתן דעתו לכך שהאיומים הושמעו במהלך "דיון מתוח" כהגדרתו, וכן לא נתן משקל מספק לנסיבותיו האישיות.

7. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש תוך שסמך את ידיו על פסק דינו של בית משפט השלום. בפרט צוין כי פסק דינו של בית משפט השלום מבוסס על תשתית ראייתית מוצקה, ובדין נקבע כי למרות מחדלי החקירה ניתן להרשיע את המבקש בעבירה שיוחסה לו במסגרת כתב האישום.

בית המשפט המחוזי הוסיף כי אין ערכאת הערעור תטה להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, וכי עניינו של המבקש אינו חריג בהקשר זה.

בהתייחס לערעור על גזר הדין קבע בית המשפט המחוזי כי לא נפלה כל שגגה בגזר דינו של בית משפט השלום, אשר התייחס למכלול נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות של המבקש.

8. מכאן הבקשה שלפניי.

9. המבקש טוען כנגד הרשעתו, וכי יש לקבל את בקשת הערעור "כמוצא אחרון, משיקולי צדק ומניעת עיוות דין" כלשונו. בפרט נטען כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי אינו מנומק דיו; כי הכרעתן של הערכאות קמא אינה עולה בקנה אחד עם טענות כתב האישום והראיות שבעובדה, זאת במיוחד עת לא הוגשה עדותו של הדיין; וכן כי החקירה הרשלנית מצדיקה את זיכויו בדין.

בהתייחס לגזר הדין טוען המבקש כי לא ניתן משקל מספק לסערת הרגשות בה היה נתון במהלך ביצוע העבירה, וכי העונש שהושת עליו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת.

10. דין הבקשה להידחות.

11. הלכה ידועה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים, שבהם מתעוררת סוגיה משפטית עקרונית, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או

כאשר מתעוררים שיקולי צדק מיוחדים. יתירה מזאת, בקשת רשות ערעור על חומרת העונש תינתן רק כאשר ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות.

12. לא שוכנעתי כי עניינו של המבקש מעורר שיקולי צדק מיוחדים, או חשש ממשי לעיוות דין. פסק דינה של הערכאה הדיונית מבוסס על תשתית ראייתית מוצקה, והטענות שנטענו בבקשה זהות למעשה לטענות שנדונו, ונדחו, בבית המשפט המחוזי. משלא טען המבקש כי עניינו מעלה סוגיה משפטית עקרונית, די בדברים אלו כדי לדחות את הבקשה.

כך, ביתר שאת לגבי בקשתו לערער על גזר הדין – העונש שהושת על המבקש אינו חורג כלל ממדיניות הענישה הנוהגת, ואף מקל איתו בנסיבות העניין.

13. מעבר לדרוש ומפאת החומרה המיוחדת של העבירה שביצע המבקש מן הראוי לומר כי איום על שופט, בין במישרין ובין בעקיפין, מהווה פגיעה של ממש בעקרון שלטון החוק ובמערכת בתי המשפט, ועל רקע זה יש אף לראות את העונש שבגר דינו של המבקש.

14. סוף דבר, הבקשה נדחית. ממילא נדחית הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, י"ז בכסלו התשע"ט (25.11.2018).

ש ו פ ט